

Arrest

nr. 76 888 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 10 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in België gemachtigd te worden.

1.2. Op 7 augustus 2010 werd verzoeker aangetroffen bij een controle door de politiediensten en werd hij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 12 januari 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 30 maart 2011 ter kennis gebracht.

1.4. Bij schrijven gedateerd op 15 april 2011 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in België gemachtigd te worden.

1.5. Op 5 mei 2011 werd verzoeker opnieuw aangetroffen bij een politiecontrole. De volgende dag werd hem een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.6. Op 11 mei 2011 werd verzoeker nogmaals aangetroffen bij een controle door de politie en werd hem wederom een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.7. Op 9 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker werd op 23 november 2011 aangetroffen door de politiediensten en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Samen met dit bevel werd verzoeker tevens de beslissing van 9 november 2011 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard ter kennis gebracht. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.04.2011 werd ingediend door :

*[B., B.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij na een verblijf van 7 jaar in België niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat dat hem een moeilijk te herstellen nadeel zou opleveren en hij niet de mogelijkheid is om in zijn land van herkomst opnieuw een leven te beginnen doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige elementen (betrokkene heeft het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen in België gevestigd, is geïntegreerd, heeft Nederlandse lessen gevolgd, legt diverse getuigenverklaringen voor, is nooit in aanraking gekomen met de gerechtelijke diensten en was nooit betrokkene bij een misdrijf) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.9. Op 16 december 2011 werd de eerste bestreden beslissing verzoeker een tweede maal ter kennis gebracht en werd hem tevens het bevel om het grondgebied te verlaten waartoe de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 9 november 2011 besliste betekend. Dit bevel is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat het beroep ratione temporis onontvankelijk is in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Hij wijst erop dat de eerste bestreden beslissing reeds op 23 november 2011 een eerste keer ter kennis is gebracht aan verzoeker.

De Raad merkt op dat verzoeker, overeenkomstig artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, over een termijn van dertig dagen beschikte na de kennisgeving van de eerste beslissing om bij verzoekschrift een beroep tot nietigverklaring, al dan niet vergezeld van een vordering tot schorsing, in te dienen tegen deze beslissing. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat, zoals verweerder correct aangeeft, de eerste bestreden beslissing verzoeker een eerste keer ter kennis werd gebracht op 23 november 2011. De dies a quo wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 24 november 2011 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring werd evenwel slechts op 2 januari 2012 aangetekend verzonden aan de Raad, terwijl de laatste nuttige dag om de eerste bestreden beslissing in rechte aan te vechten 23 december 2011 was. Het gegeven dat de eerste bestreden beslissing een tweede maal op 16 december 2011 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, doet aan het voormelde geen afbreuk. Verweerder wijst er immers terecht op dat wanneer een beslissing een eerste maal regelmatig aan de belanghebbende wordt betekend, hetgeen in casu het geval is, de beroepstermijn ingaat en een eventuele tweede betekening geen nieuwe beroepstermijn doet ingaan (RvS 13 februari 2007, nr. 167.753).

Ter terechtzitting geeft verzoeker geen verantwoording voor het laatijdig indienen van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is derhalve onontvankelijk ratione temporis in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2. Verweerder werpt tevens bij wijze van exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het door hem ingestelde beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Hij stelt dat verzoeker op 23 november 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat dit bevel definitief is.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp

waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker niet enkel op 23 november 2011 doch ook op 7 augustus 2010, op 30 maart 2011, op 6 mei 2011 en op 11 mei 2011 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis werden gebracht. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet of niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is bijgevolg eveneens onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat verzoeker op 16 december 2011 ter kennis werd gebracht.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK